

Posudek bakalářské práce

EVY BĚLOSTÍKOVÉ

I GIGANTI DELLA MONTAGNA LUIGIHO PIRANDELLA V INSCENACI GIORGIA STREHLERA,

Ústav románských studií FFUK

Práce si klade za cíl srovnání Pirandellova posledního (nedokončeného) dramatu *I giganti della montagna* se třemi inscenačními pokusy (ale ve skutečnosti jde hlavně o ten poslední) Giorgia Strehlera.

Řeknu rovnou, že jsem z četby velmi na rozpacích a že práci nepokládám za podařenou.

Po úvodu se začíná (II) kapitolkou Život a dílo Luigi Pirandella. Je to přestylizovaný medailon dr. Flemrové ze Slovníku italských spisovatelů.

Následuje (III) Život a dílo Giorgia Strehlera (1 stránka).

Další kapitola je nazvána Strehler a Pirandello. Je to dost nepřehledný puzzle z různých italských pramenů, které jsou navíc zpravidla dost neobratně přeloženy. Opakovaně je tu třeba matoucím způsobem překládána italská „recitazione“ jako přednes. Pokud autorka parafrázuje, vycházejí z toho klišé, kterým není dobře rozumět: „Popisuje tuto hru jako dílo, které znovu a znovu navrhuje problematiku divadla ve všech svých (?) možných formách a shrnuje v divadelním aktu samu existenci divadla.“ (s. 14) Ale možná to není parafráze, ale jen nešikovný překlad.

Proč autorka volí tyto citáty, a ne jiné, není úplně jasné, protože tu její hlas de facto chybí. Pokud jde o Strehlerovu interpretaci *Obrů z hor*, je tu fakticky už řečeno vše: svět Cotronův je světem fantazie, obři jsou nechápavé publikum dnešních dnů, Ilse je divadlo-poezie, které nachází hluché uši. V Analýze *Obrů z hor* (VII) je to pouze zopakováno, znovu je nám to připomenuto v kapitolách, kde je srovnán Pirandellov text se Strehlerovými úpravami (VIII-IX) a nakonec se to dozvíme ještě jednou v závěru (X).

Jádro práce – vlastní srovnání – je provedeno naprosto mechanicky: tak, že se klade vedle sebe verze Pirandellova a verze Strehlerova. Autorský komentář tu znovu postrádám.

Vidím tu přinejmenším tři problémy.

1. Pirandello je autor rozsáhlého díla, které je z jistého pohledu podivuhodně homogenní. Sotva lze říct něco zásadního o jednom textu, pokud neznáme i další. Z této práce

mi ale vůbec není jasné, kolik toho autorka z Pirandella přečetla, všechno se tu neustále točí v kruhu kolem jediného textu.

2. Tak specifické dílo jako *Giganti della montagna* rozhodně není vyčerpáno jedním výkladem. Jsou tu ještě jiné? A co si o něm myslí kolegyně Bělostíková? Souhlasí ve všem se Strehlerem? Francouzi říkají: Comparaison n'est pas raison. Srovnání pro srovnání nestačí.

3. A pak je tu problém stylistické úrovně textu. Ta je nevyrovnaná a místy opravdu bídná. Jen pár citátů z jedné strany (s. 16): „Jeho cesta jako dramatika...“; „Divadlo se stává hlavním sdělovacím prostředkem a jsou mu svěřeny veškeré funkce včetně té shrnout jeho (?) prostřednictvím svá (?) umělecká přesvědčení, morální poznatky na (!) společnost...“; „Tyto díla vybočují...“; „mezi těmi, co by chtěli...“; „Postavy objevují svou neuměřenost ve srovnání s danou realitou...“

S ohledem na to, že při všech nedokonalostech se autorka v zásadě nemíjí se zadáním, hodnotím práci známkou dobře.

Praha, 12. 8. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
oponent